

něních. K oné otázce jest přisvědčiti a také obžalobce kvalifikuje obvinění proti němu vznesená podle §§ 487 a 488 tr. zák. Je proto přípustným důkaz pravdy, jenž za předpokladů § 490 tr. zák. činí bez výhrady beztrestným každého, komu se podařil. Obžalovanému podařilo se svědky prokázati skutečnosti, které při právním ocenění jevily by se jako krádež nebo zpronevěra, a to dokonce jako zločinná; na věci nemění nic, že obžalobce dodatečně nahradil škodu, poněvadž náhradou tou nebyla se světa sproveděna skutečnost, že obžalobce před tím protiprávně odňal a pro sebe protiprávně spotřeboval cizí peníze.

Čís. 3447.

V § 81 tr. zák. je vedle nebezpečné pohrůžky jako jednoho z pojmových znaků skutkové podstaty uvedeno jako jednání s ním souřadné a jemu úplně rovnocenné též skutečné násilné vztažení ruky, takže v případech, v nichž zjištěno je pachatelovo jednání, odpovídající tomu-žto zákonnému pojmu, není vůbec zapotřebí, by tu současně byla též nebezpečná pohrůžka.

Skutková podstata dokonaného zločinu je založena již tím, že někdo v úmyslu, by zmařen byl výkon vrchnostenského rozkazu nebo výkon úřadu (služby), předsevezme některé z jednání v § 81 tr. zák. uvedených, bez rozdílu, zda jím výsledku pachatelem zamýšleného dosaženo bylo čili nic, aniž se vyžaduje takový stupeň fysického násilí, který by činil úřednímu orgánu výkon naprosto nemožným.

Úmysl překaziti úřední výkon není vyloučen ani podnapilostí pachatelovou.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1929, Zm I 769/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 19. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, dovolávající se číselně důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá, že se ke skutkové podstatě zločinu ve smyslu § 81 tr. zák. vyžaduje jednak pachatelův úmysl překaziti úřední výkon, jednak nebezpečné vyhrožování, a spatřuje porušení, pokud se týče nesprávné použití zákona v tom, že napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným řečeným zločinem, ač není prý u obžalovaného dán ani ten ani onen předpoklad. Úmysl překaziti úřední výkon neměl prý obžalovaný, jelikož byl podnapilý, nemohl si tudíž býti vědom toho, že podniká proti strážníkovi něco »výslovně« za tím účelem, by zmařil jeho úřední výkon, a poněvadž se ani, kdyby byl úplně příčetným, nemohl domnívati, že jeho jednání je způsobilé zmařiti onen výkon, an strážník měl dosti možnosti přivolati si pomoc a tak zameziti zmaření

výkonu pokud se týče docílení jeho provedení. Z téže příčiny nebylo prý jednání obžalovaného proti strážníkovi ani nebezpečným. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Rozsudek zjišťuje výslovně, že si obžalovaný počínal proti policejnímu strážníkovi Jindřichu B-ému, který předváděl Josefa J-u na policejní strážnici a konal takto službu, způsobem, vylíčeným blíže v rozhodovacích důvodech, by J-ovo předvedení na strážnici zmařil. Obžalovaný se vymlouval na značnou opilost, nalézací soud dospěl však k přesvědčení, v rozsudku řádně odůvodněnému, že obžalovaný byl jen podnapilý, nikoliv úplně opilý tak, by byl nevěděl, co činí. To netvrdí ostatně ani zmateční stížnost, připouštějíc naopak sama výslovně, že obžalovaný byl jen podnapilý. Jelikož však jako jednu z příčin, vylučujících zlý úmysl, zná zákon (§ 2 písm. c) tr. zák.) jen úplné opilství, není zmateční stížnost provedena po zákonu, neboť je v rozporu s rozsudkovým zjištěním, podle něhož obžalovaný nebyl tak opilý, by nevěděl, co činí, tvrdí-li, že si obžalovaný nemohl býti vědom toho, že podniká proti strážníkovi něco za tím účelem, by zmařil jeho úřední (služební) výkon, a pozbývá všeho podkladu také její další námitka, přicházející formálně v úvahu jako uplatňování důvodu zmatku podle čís. 10 § 281 tr. ř., že se v souzeném případě jednalo o pouhý přestupek podle § 236 — správně 523 — tr. zák. V § 81 tr. zák. je vedle nebezpečné pohrůžky jako jednoho z pojmových znaků skutkové podstaty uvedeno jako jednání s ním souřadné a jemu úplně rovnocenné též skutečné násilné vztažení ruky, takže v případech, v nichž zjištěno je pachatelovo jednání, odpovídající tomuto zákonnému pojmu, není vůbec zapotřebí, by současně byla tu i nebezpečná pohrůžka. O obžalovaném zjišťuje rozsudek, že proti strážníkovi B-ému mávl (švihl) několikrát popruhem (svazkem popruhů), při čemž ho nezasáhl jen proto, že se strážník pokaždé uhnul, a že chytal strážníka za ruku, odtrhuje mu ji od J-i. V tomto jednání obžalovaného, provázeném úmyslem, by zmařen byl služební výkon strážníkův, shledal nalézací soud vším právem skutečné násilné vztažení rukou, zvláště když ani zmateční stížnost rozsudek v tomto bodě, pokud jde o jádro věci, nenapadá. Její námitka, že jednání obžalovaného proti strážníkovi jednak nebylo nebezpečným, jednak ani obžalovaný se nemohl domnívati, že jednání to je způsobitým zmaření služební výkon strážníkův, jeví se však jen jako napadání rozsudkového zjištění po zák. nepřipustné, že si obžalovaný byl vědom též objektivní způsobivosti svého jednání, by jím služební výkon strážníkův byl zmařen, nehledíc ani k tomu, že, jak toho dokladem je již doslov a zjevný smysl předpisu § 81 tr. zák., skutková podstata zločinu veřejného násilí podle téhož §, a to trestného činu dokonatého, je založena již tím, že někdo v úmyslu, by zmařen byl výkon vrchnostenského rozkazu nebo výkon úřadu (služby) předsevezme některé z tamtéž uvedených jednání, bez rozdílu, zda jím výsledku pachatelem zamýšleného dosaženo bylo čili nic, aniž se vyžaduje takový stupeň fysického násilí, který by činil úřednímu orgánu jeho výkon naprosto nemožným. Zjišťuje-li pak rozsudek způsobem, bezvadným po stránce skutkové i právní, úmysl obžalovaného, zmaření služební výkon strážníkův, odporuje námitka zmateční stížnosti, že šlo nanejvýš o přestupek podle § 312 tr. zák., zřejmě skutkovému zjištění rozsudku. Ani v tomto směru neuplatňuje tudíž zmateční

stížnost důvod zmatku podle čís. 10 § 281 tr. ř. po zákonu. Bylo ji proto zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 3448.

K pojmu »nastrojení« (§ 5 tr. zák.) se nevyžaduje, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřuje jeho vůle a jeho působení na pachatele, určoval do všech podrobností, zejména pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; stačí i všeobecné vybídnutí k trestné činnosti určitého druhu.

Spoluvinník (návodce) ručí za veškerý rozsah i výsledek trestné činnosti přímého pachatele, ač nepřekročil-li tento příkaz, spoluvinníkem mu daný.

Spoluvinou na krádeži podle §§ 5, 174 II c) tr. zák. lze po případě uznati i návodce, který při návodu nevěděl, že jde o odcizení věcí zamčených.

Rozh. ze dne 17. dubna 1929, Zm I 667/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 1. října 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 173, 174 - II c) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 10 § 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že stěžovatel byl uznán vinným spoluvinou na krádeži věcí zamčených ve smyslu § 174 II. c) tr. zák., ač během řízení nevyšlo na jevo nic, z čeho by bylo lze souditi, že při návodu věděl, že se jedná o odcizení věcí zamčených. Toto tvrzení zmateční stížnosti shoduje se se skutečností, neboť v rozsudku není zjištění, podle něhož stěžovatel, naváděje obžalovaného E-a ke krádeži, věděl, že krádež má býti spáchána na věcech zamčených. Zmateční stížnost je však na omylu, míní-li, že rozsudek je proto zmatečným podle čís. 10 § 281 tr. ř. Důsledně nelze pak ovšem oprávněnou uznati ani výtku, uplatňovanou jí s hlediska důvodu zmatku podle čís. 5 téhož § proto, že soud dotčený výrok nijak zvláště neodůvodňuje. Stěžovatelova činnost, podřaděná rozsudkem skutkové podstatě spoluviny na zločinu krádeže ve smyslu §§ 5, 171, 173, 174 II. c) tr. zák., spočívala podle rozsudkového zjištění v návodu, totiž v tom, že E-a vybízel, by si v továrně (firmy S., v níž byl E. podle rozsudku zaměstnán jako dělník) něco vzal, on (stěžovatel) že mu látku prodá (t. j. obstará její prodej), poněvadž má na ni kupce. Podle údajů obžalovaného E-a, na jehož výpovědi buduje rozsudek toto své zjištění, říkal mu stěžovatel již před krádeží (stalo se tak několikrát), že je hloupý, že by si mohl pomoci a, že když si mu E. stěžoval, že nemá peněz, stěžovatel ho naváděl ke krádeži. Ono zjištění rozsudkové stačilo však nalézacímu soudu právem